

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 219.250 van 8 mei 2012
in de zaak A. 200.038/XIV-33.086**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
 Armoedebestrijding
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Antwerpsesteenweg 59 B

tegen :

XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Wim Peeters
kantoor houdend te 2140 Antwerpen
Plantin & Moretuslei 141
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 2 mei 2011, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 58.877 van 30 maart 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 7036 van 9 juni 2011 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verweerder heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 maart 2012 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Annick Hendrickx, die loco advocaat Wim Peeters verschijnt voor de verweerder, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verweerder dient op 2 september 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in. De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verklaart die aanvraag met een beslissing van 18 november 2010 ontvankelijk doch ongegrond.

Op 13 januari 2011 stelt de verweerder tegen de voornoemde beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt de beslissing van 18 november 2010 met een arrest van 30 maart 2011. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij werpt in een enig middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 9bis en 39/65 van de Vreemdelingenwet, van het vertrouwensbeginsel en van “het algemeen rechtsbeginsel van de jurisdictionele motiveringsplicht”.

Zij citeert de motivering van het bestreden arrest en voert aan dat de verweerder als bediende in een nachtwinkel meent een iets hoger loon te hebben dan het in het betrokken paritair comité 201 bepaalde minimumloon en wat dat betreft meent aan de voorwaarde van de instructie van 19 juli 2009 te voldoen. Het minimumloon in paritair comité 201 is echter lager dan dat in paritair comité 200 terwijl het vademecum verduidelijkt dat het loon niet lager mag zijn dan het wettelijk minimum zoals opgenomen in CAO nr. 43 (paritair comité 200). In het bestreden arrest wordt geoordeeld dat criterium 2.8B geen precies bedrag vermeldt doch enkel verwijst naar “het minimumloon”, zodat het in de sector geldende minimumloon zou volstaan en de aanvankelijk bestreden beslissing het vertrouwensbeginsel zou hebben geschonden.

Volgens de verzoekende partij gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest voorbij aan het vademecum van 21 september 2009 met verduidelijkingen “bedoeld om de instructie van 19 juli 2009 beter te helpen begrijpen”. In het vademecum wordt bepaald dat het loon niet lager mag zijn dan het wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. De verweerder had dus kunnen weten dat het loon niet lager mocht zijn dan het in CAO nr. 43 bepaalde minimum en de overheid heeft, anders dan in het bestreden arrest wordt geoordeeld, geen rechtmatig vertrouwen gewekt dat het in de sector geldende minimumloon zou volstaan. De verzoekende partij ziet niet in waarom de verweerder er niet toe zou zijn gehouden het bekendgemaakte vademecum te consulteren, temeer daar in het bestreden arrest de verbintenissen die men van de overheid mag verwachten wel uit het vademecum worden afgeleid en er daartoe in het bestreden arrest tweemaal naar dat vademecum wordt verwezen.

De verzoekende partij vervolgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar ruime appreciatiebevoegdheid aantast door de verduidelijkingen uit het vademecum naast zich neer te leggen. Zij beschouwt dit als een miskenning van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat precies een ruime appreciatiebevoegdheid voorziet.

Ten slotte acht de verzoekende partij de bepaling omtrent de jurisdictionele motiveringsplicht geschonden omdat het bestreden arrest niet toelaat de inhoud ervan op een wetsconforme wijze te interpreteren, minstens omdat de erin opgenomen besluitvorming met betrekking tot de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel manifest onduidelijk is.

5. In de memorie van wederantwoord voegt de verzoekende partij toe dat de verweerder naar de instructie van 19 juli 2009 verwijst en aanhaalt dat hierin geen concreet bedrag van het minimumloon wordt vermeld doch vervolgens zelf, ondanks het vademecum, tot een eigen interpretatie van de instructie overgaat door te stellen dat de verzoekende partij het loonbarema van het paritair comité 201 dient toe te passen. Die stelling vormt volgens de verzoekende partij een miskenning van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de daarin voorziene ruime appreciatiebevoegdheid.

Beoordeling

6. In de aanvankelijk bestreden beslissing is toepassing gemaakt van criterium 2.8B van de instructie van 19 juli 2009, met verwijzing naar het engagement van de bevoegde staatssecretaris “om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen”. Er wordt in concreto gesteld dat de huidige verweerder niet aan dat criterium voldoet aangezien zijn loon 1.350 euro per maand bedraagt terwijl het wettelijk minimumloon 1.387,49 euro per maand bedraagt, waarvoor wordt verwezen naar het wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen verbindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Op grond daarvan wordt uitdrukkelijk besloten dat de verweerder niet aan alle vooropgestelde voorwaarden voldoet om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19 juli 2009. De door de verweerder aangevoerde elementen van integratie worden buiten

beschouwing gelaten omdat zij “niets af(doen) aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009”.

Die beslissing wordt met het bestreden arrest vernietigd, doch enkel omdat voor het bepalen van het minimumloon zoals voorzien in criterium 2.8B van de vernietigde instructie niet van de juiste CAO toepassing zou zijn gemaakt.

De verzoekende partij betwist in het middel niet dat de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid te dezen als criterium bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf onder meer mocht nagaan of de verweerder een arbeidscontract kon overleggen in de zin van het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Zij betwist slechts de parameter voor het in dat criterium vermelde minimumloon, met name welke CAO in aanmerking moet worden genomen.

De “instructie” van 19 juli 2009 werd met ‘s Raads arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigd en zij werd aldus met terugwerkende kracht uit de rechtsorde verwijderd. De verzoekende partij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit die instructie, en a fortiori niet uit het bij de instructie horende “vademecum”, te dezen met betrekking tot het minimumloon in de arbeidsovereenkomst van de verweerder, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling in het bestreden arrest van de beslissing van 18 november 2010 te besluiten. Het gaat daarbij immers niet meer om de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maar om de toepassing van een voorwaarde als een dwingende regel, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen enkele voorwaarde inzake arbeidsovereenkomsten of minimumloon. Het enige middel is niet-ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van acht mei tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XlVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen